

III

У ПАРКУ

Ніч. Немов копиці пітьми,
бовваніють дерева.
Де-де, наче злота шпилька,
лампа пітьму пробива.
Ген далеко в павільйоні
банда гучно виграва.

Сам. Лиш думка шепче стиха:
«Ну, скажи, не дурень ти?
Замість жить з людьми по-людськи
багатіти і цвісти,
тягнеш тачку до якоїсь
фантастичної мети».

Шелест кроків. Чути гомін:
«Де вони нас завели?
Ми ж їм вірили! Ми з ними
і гордились, і цвіли!
Нам відродження вже снилось!
Ми великими були!

А тепер арешти, сором!
Самовбійства, наче град!
Заварили самовбійці,
а живі нехай їдять».
Стихли. Метеор ось мігнув...
Перестала банда грать.